

Cesarju ob šestdesetletnici.

Rádosti sinil je dan, prisvetil nad Avstrijo širno,
démantna čarobna luč lije na habsburški tron.
Tebe obseva, naš car — kot zarja kraljeva večerna,
kadar Triglavu ljubo sivo poljublja glavó.
Rádosti danes je dan in dan je velike zahvale: *zakaj nebi?*
národi Tvoji, vladar, vneti Tedeum pojo.
Šestdeset trudnih je let na veke klonilo počivat,
kar ob vihnih si dneih krono pradedno sprejel.
Kakor da vstal je junak iz právljice lepe, iz bajne,
drago nevesto otèt, ki je drhtela po njem...
Žezlo si dvignil miru — kako bi procvitala ljudstva,
kjer betlehemski jim spev v srca ne diha miru?
Prápor pravice močan razvil si nad svojimi ljudstvi:
v sveti pravici je mir, sreča in slava in moč.
Prapor ljubezni... O, vsem ljubezen je Tvoja živela
šestdeset blaženih let — hvala nebesom za njo!
Hvala nebesom za vse, kar storil si, oče, trpinom:
vedel si, kaj je bolest, sam si okusil nje strup.
Sam si Ti romal, trpin, na Golgoto s srcem bridkostnim,
ko je nebeški Gospod Tvojo preskušal krepost.
Brat in družica in sin — o koliko strašnih spominov! —
izkrvavelo Ti ni vdano, junaško srce.
Hvala nebesom za vse! Še Tvoje oko je nad nami:
národi Tvoji glasan danes Tedeum pojó.
Šestdeset trudnih je let za goro klonilo k počitku —
Tebe naj večni Vladar dolgo, še dolgo živi!

M. O.